

Ἐπίκαιρο

Τό χρέος

Ἡ ἱστορία μας*

Στό σπίτι τῆς δεκάχρονης Μυρτώσ ἀυτή τήν ὥρα γίνεται πανζουρλισμός! Ἐκρηξή! Γιατί; Γιατί ὁ τρίχρονος ἀδερφός τῆς, ὁ Γιαννάκης, πῆρε τό τετράδιο τῆς Ὁρθογραφίας τῆς καί ἄρχισε νά τό μουντζουρώνει. Τρελάθηκε ἡ Μυρτώ μόλις τό ἀντιλήφθηκε! Ρίχνεται ἐπάνω του φωνάζοντας γιά νά τό πάρει, μήπως μπορέσει καί σώσει κάποιες σελίδες... Πάνω σή φορά τῆς ὅμως διέλυσε τόν πύργο πού εἶχε κάνει στό πάτωμα ἡ πεντάχρονη ἀδερφή τῆς, ἡ Ἀννούλα, ἡ ὁποία ἔβαλε τά κλάματα. Ὁ μικρός στό μεταξύ ἔχει γραπώσει γερά τό τετράδιο γιά νά μήν τοῦ τό πάρει ἡ Μυρτώ καί ἄρχισε κι αὐτός νά κλαίει γιά τήν ἐπιμονή τῆς μεγάλης ἀδερφῆς του. Τραβώντας το ἡ Μυρτώ τό μόνο πού κατάφερε ἦταν νά σχιστεῖ τό ἐξώφυλλό του. Ἐξαλλη, τοῦ δίνει μιά στό χέρι καί τοῦ βάζει τίς φωνές, λές καί ...θά καταλάβαινε ὁ μικρούλης πόσο σοβαρό ἦταν αὐτό πού ἔκανε, ὥσπου ἀνοιξε ἡ πόρτα καί μπῆκε στό δωμάτιο ἡ μητέρα.

- Τί συμβαίνει ἐδῶ; ρωτᾷ μέ δυνατή φωνή γιά ν' ἀκουσεῖ μέσ στόν χαλασμό.

Ταυτόχρονα ἀρχίζουν καί τά τρία παιδιά νά λένε τά παράπονά τους φωνάζοντας καί κλαίγοντας. Τά δυό μικρά τρέχουν στήν ἀγκα-

λιά της. Ἡ μεγάλη δείχνει μέ ἀγανάκτηση τό σχισμένο τετράδιό της καί θυμωμένη περιγράφει τό κακό πού τῆς συνέβη.

- Μὴν κάνεις ἔτσι, Μυρτώ! Θά ἐξηγήσεις στήν κυρία σου καί θά τό ἀντικαταστήσουμε τό τετράδιο. Δέν χρειάζοταν νά φερθεῖς μ' αὐτόν τόν τρόπο. Εἶσαι ἡ μεγαλύτερη.

Δέν πρόφτασε νά πεῖ τίποτε ἄλλο, γιατί χτύπησε τό κουδούνι. Ἦταν ἡ Φρόσω, ἡ συμμαθήτριά της Μυρτώ.

- Πῶς εἶσαι ἔτσι, Μυρτώ; εἶπε ἡ Φρόσω σάν μπῆκε στό δωμάτιό της.

- Πῶς νά εἶμαι; Κατάσταση εἶναι αὐτή; Ἐπειδὴ εἶμαι ἡ μεγαλύτερη, σ' ὄλες τίς φασαρίες ἐγώ φταίω, ἐγώ πρέπει νά ὑποχωρῶ, ἐγώ πρέπει νά δίνω τό καλό παράδειγμα, ἐγώ... ἐγώ... Ὅλα σέ μένα τά φορτώνουν! Ἀκόμη καί τίς δουλειές! «Μυρτώ, σήκωσε τό τραπέζι! Μυρτώ, πᾶνε νά ψωνίσεις γάλα! Μυρτώ, πρόσεξε τόν μικρό!...». Μοῦ ῥχεται νά σκάσω!

- Μακάρι νά μέ ἐμπιστεύονταν κι ἐμένα οἱ γονεῖς μου! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Φρόσω. Ἐπειδὴ εἶμαι ἡ μικρότερη, νομίζουν ὅτι τίποτε δέν μπορῶ νά κάνω. Τέλος πάντων... Ἄς ξεκινήσουμε τὴν ἐργασία πού μᾶς ἔβαλε ἡ κυρία!

Τά δύο κορίτσια κάθονται στό τραπέζι καί ἀπλώνουν τά βιβλία τους.

- Τί εἶναι αὐτό; ρωτᾷ ἡ Φρόσω σηκώνοντας ἓνα χαρτάκι πού ἦταν πάνω στό τραπέζι.

- Εἶναι ἡ ἀπόδειξη ἀπὸ τό διπλανό φαρμακεῖο, ἐκεῖ πῆγα πρὶν μιά ὥρα, ἀπαντᾷ μέ νόημα ἡ Μυρτώ. Αὐτά πού σοῦ ἔλεγα προηγουμένως... Γιά ὅλα ἡ Μυρτώ!

- Μὴν ἀρχίζεις πάλι! τὴ διακόπει ἡ Φρόσω.

- Μοῦ ἤρθε μία καταπληκτικὴ ἰδέα! φώναξε τότε ἡ Μυρτώ μέ πονηρὸ χαμόγελο. Θά καθυστερήσουμε λίγο, Φρόσω μου, ν' ἀρχίσουμε τὴν ἐργασία μας.

Ἡ Φρόσω τὴν παρακολουθεῖ περίεργη. Ἡ Μυρτώ παίρνει ἓνα

φύλλο χαρτί κι ένα στυλό.

- Θά γράψω έναν λογαριασμό, τόν όποιο θά δώσω στή μαμά μου γιά νά δεϊ τήν άξία μου. Νά δεϊ πόσα μου χρωστάει γιά όλες τίς δουλειές καί τίς έξυπηρετήσεις πού τής κάνω.

- "Άλλο πάλι καί τοῦτο! μουρμουρίζει ή Φρόσω.

- Λοιπόν, έχουμε καί λέμε, δήλωσε άποφασιστικά ή Μυρτώ καί άρχισε νά γράφει:

(Μπορούμε νά έμφανίσουμε ένα χαρτάκι, όπου θά είναι γραμμένα όσα άκολουθοῦν, καί νά παριστάνουμε τή Μυρτώ πού τά γράφει).

Ή μητέρα τής Μυρτῶς χρωστάει στή Μυρτώ:

☞ γιά τίς φορές πού πήγε γιά ψώνια 30 €

☞ γιά όσες φορές πρόσεξε τόν μικρό της άδερφό 25 €

☞ γιά τίς φορές πού έστρωσε καί ξεστρωσε τό τραπέζι 10 €

☞ γιά τίς φορές πού έντυσε τά άδέρφια της 15 €

☞ γιά όσες φορές συμμάζεψε τό παιδικό δωμάτιο 30 €

☞ γιά τίς φορές πού μάζεψε τά άπλωμένα ρούχα 10 €

☞ γιά όσες φορές πέταξε τά σκουπίδια 20 €

☞ γιά τό πότισμα τῶν λουλουδιῶν 10 €

☞ Σύνολο...

«Γιά νά κάνω τήν πρόσθεση!», εἶπε μέ ίκανοποίηση ή Μυρτώ στό τέλος. «Σύνολο 150 €!», φωνάζει θριαμβευτικά.

Ή Φρόσω τήν κοιτᾶ παραξενεμένη.

- Μή μέ κοιτᾶς έτσι, πρέπει νά καταλάβουν τήν άξία μου! Τόσα πράγματα έκανα άπό τότε πού μεγάλωσα. Θά βάλω τόν λογαριασμό αυτόν σ' έναν φάκελο καί θά τόν άφήσω πάνω στό τραπέζι τής κουζίνας αύριο, πρίν φύγω γιά τό σχολείο. Τώρα μπορούμε, Φρόσω, ν' άρχίσουμε τήν έργασία μας.

Τήν έπόμενη μέρα, τό μεσημέρι, ή Μυρτώ βιαζόταν νά γυρίσει στό σπίτι. Άνυπομονοῦσε νά δεϊ άν ή μαμά πρόσεξε τόν φάκελο καί τής άφησε τά χρήματα. Πραγματικά, βρῆκε τόν φάκελο άνοιχτό στό

γραφεῖο της μέ τά χρήματα νά προεξέχουν. «Θρίαμβος!», μονολογεῖ. Βγάζει τά χρήματα καί βλέπει μέσα στόν φάκελο κι ἓνα σημεῖωμα. Τό ἀνοίγει καί διαβάζει:

Ἡ Μυρτώ χρωστάει στή μητέρα της:

- ✍ γιατά 10 χρόνια πού τή φρόντιζε ...τίποτε.
- ✍ γιατά 10 χρόνια πού τῆς μαγεύρευε ...τίποτε.
- ✍ γιατά 10 χρόνια πού τῆς ἔπλενε τά ρούχα της ...τίποτε.
- ✍ γιατά 6 χρόνια πού τήν πηγαινοέφερνε στό σχολεῖο ...τίποτε.
- ✍ γιατά 3 χρόνια πού τή βοηθοῦσε στά μαθήματα ...τίποτε.
- ✍ γιατά 10 χρόνια πού τῆς ἀγόραζε παιχνίδια ...τίποτε.
- ✍ γιατά 10 χρόνια πού τήν πήγαινε βόλτες ...τίποτε.
- ✍ γιατά 10 χρόνια πού καθάριζε τό δωμάτιό της ...τίποτε.
- ✍ γιατά 10 χρόνια πού ζενυχιτοῦσε πλάι της ὅταν ἀρρώσταινε ...τίποτε.
- ✍ γιατίς συμβουλές τῶν 10 χρόνων ...τίποτε.
- ✍ καί γιατά ὅλα ὅσα θά κάνει γι' αὐτήν μέχρι νά μεγαλώσει ...τίποτε.

ΣΥΝΟΛΟ: ΤΙΠΟΤΕ!

Ἡ Μυρτώ σάσπισε. Ἐνίωσε τόσο ἄσχημα, σάν νά τήν περιέλουσαν μέ παγωμένο νερό! Κατάλαβε πόσο ἀχάριστη φάνηκε αὐτή μέ τόν ...«λογαριασμό» της. Ζήτησε χρήματα γιατίς μικροεξυπηρητήσεις της, ἐνῶ ἡ μητέρα της τῆς πρόσφερε ὅλα αὐτά τά χρόνια τόσα πολλά, πού ποτέ δέν τά εἶχε ὑπολογίσει. Δάκρυα πλημμύρισαν τά μάτια της.

- Μαμά μου... μανούλα..., ἐπαναλάμβανε καί ἔκλαιγε.

Ἡ μαμά της τήν ἄκουσε καί μπῆκε στό δωμάτιο. Τή βρῆκε νά κρατᾷ τό χαρτί καί νά κλαίει. Κατάλαβε. Τήν πλησίασε καί ἄνοιξε τήν ἀγκαλιά της. Ἡ Μυρτώ μέ κατεβασμένο τό κεφάλι ρίχτηκε μέσα σ' αὐτήν τήν ἀγκαλιά, πού δέκα χρόνια τώρα ἦταν ὅ,τι πιό ἀγαπητό

είχε. Έκλαψε με αναφιλητά ή Μυρτώ. Όταν συνήρθε, ψιθύρισε:

- Συγγνώμη, μανούλα! Πάρε πίσω τά λεφτά! Έγώ σοῦ χρωστώ καί ὄχι ἐσύ. Τί θά ἔκανα χωρίς ἐσένα; Πῶς θά σοῦ ξεπληρώσω τήν τόση καλοσύνη καί φροντίδα σου;

- Αυτό πού μοῦ δίνει χαρά, παιδί μου, εἶναι ή ἀγάπη σου καί ή προκοπή σου. Θέλω νά σέ βλέπω εὐγενική καί χαρούμενη.

- Σοῦ ὑπόσχομαι πῶς ἀπό δῶ καί πέρα θά εἶμαι πιό πρόθυμη καί ὑπάκουη. Σ' εὐχαριστῶ γιά ὅσα ἔχεις κάνει γιά μένα!

- Αὐτή εἶναι ή πιό ὁμορφη πληρωμή τοῦ χρέους σου, Μυρτούλα μου: **ή εὐγνωμοσύνη σου, τό «εὐχαριστῶ» σου!**

Εὐγνωμοσύνη στή μητέρα

Ἔτσι ή Μυρτώ κατάλαβε πόσο ἀξίζει νά ἀγαποῦμε καί νά βοηθοῦμε τή μητέρα μας. Ἔσεῖς, παιδιά, τήν ἀγαπᾶτε τή μητέρα σας; Τή βοηθάτε σίς πολλές δουλειές της ἢ τήν ἔχετε σάν ὑπηρέτριά σας; Γιά ν' ἀκούσω, πῶς τή βοηθάτε;... (Δίνουμε τόν λόγο σιά παιδιά). Μπράβο σας! Μήπως ὑπάρχουν ὅμως φορές πού σᾶς λέει νά κάνετε κάτι καί σεῖς ἀρνεῖστε, ἐπειδή βαριέστε; Ἡ λέτε σι' ἀδέρφια σας νά τό κάνουν; Ἡ μητέρα σας σάν τή μέλισσα συνέχεια ἐργάζεται. Δέν θά ἦταν ὠραῖο νά τῆς μοιάσετε κι ἐσεῖς, ἀφοῦ εἶστε τά παιδιά της;

Δέν ἀρκεῖ ὅμως μόνο νά βοηθᾶμε τή μητέρα μας. **Εἶναι πολύ ὁμορφο κι εὐγενικό νά τῆς λέμε «εὐχαριστῶ» γιά τά τόσα πού μᾶς προσφέρει.** Νά, σήμερα ἀκούσαμε στήν ἱστορία μας, στόν λογαριασμό πού ἔγραψε ή μητέρα τῆς Μυρτῶς, πόσα κάνει μία μητέρα γιά κάθε της παιδί. Καί δέν ἦταν ὅλα... Κάθε φορά, λοιπόν, πού ή μαμά κάτι μᾶς ἀγοράζει ἢ μᾶς προσφέρει, κάθε φορά πού μᾶς βοηθάει καί κουράζεται γιά μᾶς, νά λέμε πάντα «εὐχαριστῶ». Καί ὅταν ἔρχεται ή ὀνομαστική γιορτή της ἢ ή γιορτή ὅλων τῶν μητέρων -ὅπως τώρα τῆς Ἑπαπαντῆς- νά τῆς κάνουμε μία γιορτούλα ἢ νά τῆς χαρί-

ζουμε μία κάρτα, μία ζωγραφιά, ένα λουλουδάκι και ό,τι άλλο σκεφτούμε, για να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας.

Νά ξέρετε, παιδιά, ότι ο Θεός ζητά να τιμούμε τους γονείς μας, τον πατέρα και τη μητέρα μας. Είναι δικό Του θέλημα να τους αγαπούμε και να τους σεβόμαστε.

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Ήμανούλα ή γλυκιά», από «Πνευματικές Ώδές Β΄», σ. 300, CD «Χαμόγελα σέ νότες έφτά», άρ. 9).

**Πόσα νά πῶ «εύχαριστῶ»
στή μαμά πού μ' αγαπᾷ;
'Ο Θεός νά τῆς χαρίζει
εύλογίες καί χαρά!**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου.
4. Κατασκευή: Σημειωματάριο - σερβίτσιο.

* Ὑποσημειώσεις:

α) Ἄν ὑπάρχει παιδί χωρίς μητέρα, ἀναφερόμαστε καί στους δύο γονεῖς.

β) Ἡ ἱστορία προσφέρεται καί γιά δραματοποίηση. Θά μπορούσε νά παρουσιασεῖ σάν ἕνα μικρό θεατρικό σέ γιορτή ἀφιερωμένη στή μητέρα.